

Capitolul 7

Capitolul 7, 1-11 – Credinciosul a murit față de Lege, care i-a pricinuit moartea, și acum aparține unui Altuia

După ce în capitolele anterioare apostolul a tratat cele două mari întrebări referitoare la îndreptățire și la eliberare, și a prezentat efectele morții și învierii lui Isus cu privire la cele două întrebări, ajunge acum la o altă temă deosebit de importantă. Dumnezeu a dat oamenilor odinioară poruncile Sale. Ele erau de nestrămutat și își aveau aplicarea lor – vorbesc acum numai de legea morală și nu de legea ceremonială – la toți oamenii, fără nici o excepție. Dacă inițial au fost adresate numai poporului Israel, ele conțineau totuși cerințele îndreptățite ale lui Dumnezeu adresate creaturii Sale, omului în starea sa naturală. Orice om, care ajungea să le cunoască, era obligat să asculte de ele, și ele sunt valabile și astăzi pentru om *în toată autoritatea lor* (compară cu 1 Timotei 1, 8-9). Dumnezeu sfânt nu poate să atenueze, să limiteze drepturile Sale.

Dar apostolul a spus puțin mai înainte, că cei credincioși nu mai sunt »*sub Lege*, ci sub har«. Cum se explica această contradicție aparentă? Că ei nu au devenit »fără de Lege«, adică, că nu aveau voie să facă propria voie, să urmeze după plăcerile și poftelile lor, a dovedit-o foarte clar. Cum au fost ei eliberați de sub blestemul Legii, cum au scăpat de autoritatea ei? Răspunsul este scurt și simplu. Este așa cum este prezentat în capitolul 5 și 6: prin *moarte*.

»Nu știți, fraților, - căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el?« (versetul 1). Când un om condamnat la moarte este executat, după aceea el nu mai are nimic a face cu legea care l-a condamnat la moarte; cerințele legii au fost satisfăcute, dreptul ei a fost împlinit. Ce ar mai putea face legea cu un om mort? Tot așa și cel credincios a murit, și anume *în și împreună* cu Acela care a fost făcut păcat pentru el la cruce și a purtat pentru el blestemul pentru încălcarea Legii. Deci el este *mort, a murit* față de Lege, și în locul Legii a venit Hristos. În El, Cel Înviat, cel mort posedă o viață nouă, în care el, prin credință, are dreptul să țină sub judecată firea (carnea) înclinată mereu spre a păcătui, și să se considere pe sine mort față de păcat.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să ne preocupăm pe scurt cu cuvântul „Lege“. Îl întâlnim în capitolul nostru sub diverse forme. În versetu 2, de exemplu, citim despre »*legea bărbatului*«, sau legea căsniciei, în versetele 21 și 23 despre »*o altă lege*«, despre »*legea păcatului*«, care în cel născut din nou se luptă împotriva »*legii primite de minte*«. Apostolul spune în versetul 1: »vorbesc unor oameni care cunosc *Legea*«. El nu vorbește *despre* Legea (de pe Sinai), ci de »*Lege*« în caracterul ei general. El spune, cu alte cuvinte: „Vorbesc oamenilor, care știu ce înseamnă cuvântul lege“. „*Legea*“ în acest sens general este o regulă care nu se poate schimba, un principiu neschimbător, care se aplică lucrurilor sau oamenilor. Expresia „*legile naturii*“ o cunoaștem cu toții, dar sunt și alte legi, care se aplică omului, legi care îi impun obligații, sau cerințe dinaintea cărora nu se poate retrage.

Deci, cine știe ce este „*legea*“, acela știe că și că un om *mort* este în afara domeniului tuturor legilor. Și *Legea* (Legea de pe Sinai) poate să stăpânească peste om, numai atâta timp cât el trăiește. *Moartea* anulează orice legătură, orice obligație față de Lege. Apostolul explică aceasta mai detaliat prin exemplul legii căsniciei, spunând: »Căci femeia măritată este legată prin lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul« (versetele 2 și 3).

Gândul este așa de ușor de înțeles și de simplu, că nu necesită nici o explicație. Te întrebi involuntar: Cum a fost și cum este posibil, că cu toate acestea s-a încercat mereu, chiar pe timpul apostolului, să pună pe creștin sub Lege, sau să unească pe Hristos *cu* Legea, adică, *pe lângă* îndreptățirea prin Hristos să se solicite și îndreptățirea prin Lege? Dacă ai doi bărbați în același timp, aceasta este preacurvire. Dacă intri într-o altă legătură *pe lângă* aceea pe care o ai cu Hristos, aceasta înseamnă necredincioșie față de El. Dacă odinioară Legea a fost bărbatul meu,

acum, pentru mine ca creștin, nu mai este. Intrarea în moarte a desființat pentru totdeauna legăturile vechi, așa că eu am voie să aparțin unui alt bărbat, și acest bărbat este *Hristos*. Dacă sub vechile legături am fost nenorocit și sărac – căci cu cât încercam mai mult să fac ce este mai bine, cu atât mai mult mă condamnă și mă pedepsea primul bărbat -, acum, în noua relație, mă simt bogat și bine sub *Hristos*, al doilea bărbat. Această relație nouă este caracterizată în capitolul 8 prin două lucruri prețioase: în ea nu mai este »nici o condamnare« (versetul 1) și »despărțirea« nu mai este posibilă (versetele 35-39).

»Tot astfel, frații mei, prin trupul lui *Hristos*, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai Altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu« (versetul 4). Harul scoate deci pe creștin, chiar dacă dintotdeauna a fost un iudeu, din vechile relații și îl aduce într-o legătură cu totul nouă, bazată pe moartea lui *Hristos*, și în care el poate aduce rod pentru Dumnezeu, ceea ce mai înainte era absolut imposibil.

Să observăm, că apostolul inversează tabloul, atunci când prezintă partea practică: nu bărbatul vechi, *Legea*, a murit, căci era imposibil, ci noi suntem aceia care prin trupul lui *Hristos*, adică prin moartea Lui, am murit față de *Lege*. Ca unii care am murit împreună cu El, am devenit liberi față de obligațiile pe care le aveam odinioară, ca acum să-I aparținem numai Lui, și anume nu sub o formă oarecare a unui duh legalist, ci numai prin supunerea față de *Hristos*, încredințându-ne Lui, privind la El, învățând de la El. Creștinul nu poate și nu are voie să slujească la doi stăpâni, nici lui *Hristos* și *păcatului* (capitolul 6), și nici lui *Hristos* și *Legii* (capitolul 7). A trăi înseamnă pentru el *Hristos* (Filipeni 1, 21). Numai în felul acesta poate să fie cu adevărat roditor pentru Dumnezeu; da, prin faptul că nu umblă potrivit cărnii (firii), ci umblă potrivit Duhului, face mai mult decât îi cere *Legea* (compară capitolul 8, 4).

Dar prin aceasta, am putea noi întreba (compară cu cele spuse la capitolul 3, 27)), nu se slăbește prestigiul *Legii*, nu este nimicită autoritatea ei? Nicidecum. Toate cerințele *legii* au fost împlinite, căci păcatul a fost pedepsit în *Hristos* la cruce, și eu, vinovatul, am fost omorât împreună cu El în moartea Sa. Sentința *Legii* a fost deci realizată. Credinciosul, așa cum spune apostolul în Galateni 2, 19, »prin *Lege*, am murit față de *Lege*«. Dumnezeu Însuși a pregătit acest drum de eliberare de *Lege*, un drum, care ne pune pe deplin și pentru totdeauna în afara domeniului ei. *Legea* rămâne, desigur inviolabilă, ca și mai înainte, sfântă și dreaptă, dar noi nu mai suntem prezenți pentru ea.

Aceasta este *învățătura* cu privire la poziția în care a fost adus cel credincios. Dar ce spune *experiența* noastră în privința aceasta? În loc să răstoarne cele spuse, ea confirmă mai degrabă principiul important al morții noastre împreună cu *Hristos* și eliberarea sufletului de *Lege* rezultată din această moarte. »Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de *Lege*, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum, am fost izbăviți de *Lege*, și suntem morți față de *Legea* aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă« (versetele 5-6).

»Când trăiam sub firea pământească«. Ce vrea să spună expresia „a trăi sub firea pământească“? O vom întâlni mereu. „A fi în firea pământească“ înseamnă: să stai înaintea lui Dumnezeu pe fundamentul sau în poziția primului Adam și să răspunzi înaintea lui corespunzător cu această poziție. Aici nu este vorba de *vina* personală mare sau mică, ci de *starea păcătoasă*, în care ne găsim toți de la natură, fără nici o excepție, de *jugul păcatului*, sub care stăm toți. Noi toți am fost (ca să rămânem la vorbirea simbolică) legați legitim cu *Legea*; dar așa cum ne este bine cunoscut, *Legea* interzice păcatul și îl pune în socoteala aceluia care încalcă *Legea*, dar ea nu dă nici o putere pentru împlinirea poruncilor; dimpotrivă, ea oferă prilej *păcatului* să devină activ în mine. Prin faptul că ne spune »să nu poftesti«, trezește prin aceasta »patimile păcatului« în noi și le face să devină active. În felul acesta înțelegem când apostolul spune că patimile sunt »prin *Lege*«. Dar să nu trecem cu vederea: *izvorul* oricărei patimi nu este *Legea*; *izvorul* este în noi, dar *Legea* *lucrează* asupra lui și îl face activ. Când un învățător interzice elevilor lui să mângălească pereții clasei, în mulți, care mai înainte nu s-au gândit la așa ceva, se trezește plăcerea să facă ce li s-a interzis. Sau dacă eu încui ceva într-un sertar și spun:

„Nimeni nu are voie să știe ce este în acest sertar“, mici și mari vor simți atunci pofta să știe, să deschidă sertarul.

Aceasta a fost deci starea noastră, situația noastră tristă. Dar, Dumnezeu să fie lăudat! Noi »am fost odinioară în firea pământească«, dar *nu mai suntem*. Mai mult, noi suntem »în Duhul«, așa cum vom fi învățați mai târziu (capitolul 8, 9). Aceasta este noua noastră poziție înaintea lui Dumnezeu. Este adevărat că firea pământească mai este încă «în noi», și de aceea noi putem să lăsăm firea pământească să devină activă, da, să devenim chiar »firești« (1 Corinteni 3, 1,3), dar noi nu mai suntem »în firea pământească«. Și cu toate că firea pământească mai este încă în noi, noi nu mai stăm sub stăpânirea ei, și firea pământească nu mai prezintă starea noastră înaintea lui Dumnezeu, așa cum o făcea odinioară.

Atunci acționau patimile păcatului, ațâțate de Lege, în mădularele noastre, și roada pe care am adus-o, era pentru *moarte*; Legea nu poate altceva, ea se va dovedi totdeauna »o lucrare a morții și a condamnării«. După ce am murit față de ceea ce ne ținea legați, nu mai slujim »după slova veche, ci într-un duh nou«. Și aici este valabil cuvântul prețios al apostolului din 2 Corinteni 5, 17: »Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.« Slujba noastră nu mai constă în împlinirea prin propria putere a cerințelor legaliste, ci în urmarea lui Hristos prin puterea Duhului Sfânt. Ca unii care avem parte de natura divină și de viața lui Hristos, putem, călăuziți și întăriți de Duhul, să umblăm în tot ce este plăcut lui Dumnezeu.

Dacă Legea are un efect așa de periculos, că sub ea poate lua naștere numai roada morții, și trebuie să te desprinzi total de ea, ca să poți sluji lui Hristos, ce să mai zicem? Nu este Legea însăși păcătoasă? (versetul 7) S-ar putea ușor trage această concluzie, dar apostolul dovedește în versetele următoare că nu numai nu este așa, ci tocmai Legea a adus la lumină realitatea că *păcatul locuiește* în noi; totodată a arătat ce *este* păcatul. O conștiință naturală sinceră știe că blestemul, minciuna, furtul, și așa mai departe, sunt rele, și condamnă aceste lucruri; dar păcatul ca atare, izvorul rău dinlăuntrul nostru, starea noastră păcătoasă, nu l-ar fi cunoscut nimeni, dacă Legea nu ar fi zis: »să nu poftești!« În felul acesta, pe de o parte, s-a arătat adevăratul caracter al Legii, iar, pe de altă parte, păcatul s-a arătat în toată grozăvia lui.

Secțiunea de față a oferit prilejul unor explicații contradictorii, deoarece comentatorii, necunoscând adevărata poziție a creștinului, nu cunoșteau eliberarea lui de păcat și de Lege. Greutatea primordială constă în aceea, că o grupă de comentatori pleacă de la premiza, că apostolul vorbește de un om sincer, dar care *nu s-a întors la Dumnezeu*, iar cealaltă grupă, că apostolul descrie experiența *unui creștin*. Sunt unii care spun, că apostolul relatează despre experiențele lui proprii înainte și după întoarcerea lui la Dumnezeu.

S-ar putea să pară aroganță din partea mea dacă afirm, că toate cele trei păreri sunt greșite; dar dacă cititorul meu, fără nicio prejudecată, lasă cuvintele apostolului să lucreze asupra lui, cred că îmi va da dreptate. Faptul că apostolul nu vorbește despre sine însuși rezultă clar din versetul 9. Cum ar putea el, care odinioară a fost un fariseu și apărător înflăcărat al cerințelor Legii, să spună: »Odinioară, fiindcă eram *fără* Lege, trăiam«? În continuare, o comparație a versetului 14 din capitolul nostru, cu capitolul 6, versetele 14 și 18, și versetul 19 din capitolul 7 cu întreg capitolul 6 și cu capitolul 8, 4, dovedește incontestabil, că este imposibil ca el să poată descrie experiențele adevărate ale unui *creștin*. Putem să presupunem, că și el a trăit un timp același lucru, căci numai acela care a trăit într-o astfel de stare poate s-o descrie așa cum face apostolul. În orice caz, el nu descrie experiențe pe care el le-a avut mai târziu, și ca atare ar putea sluji ca reguli pentru creștini. Despre un om *obișnuit* nu poate vorbi, căci un astfel de om nu poate spune: »Fiindcă, *după omul din lăuntru îmi place* Legea lui Dumnezeu« (versetul 22). S-ar putea să întâlnim expresii asemănătoare în scrierile oamenilor, da, chiar la filozofii păgâni, dar un suflet care nu s-a întors la Dumnezeu, a cărui gândire și voință nu au fost înnoite, nu știe nimic despre un om *lăuntric*, care are *plăcere* de poruncile Domnului.

Dar *despre cine* vorbește apostolul? El vorbește despre un om născut din nou sau (în sensul Scripturii) un suflet mântuit, care posedă viața din Dumnezeu, dar care nu a recunoscut încă neprihănirea lui Dumnezeu descoperită în Evanghelie și urmările prețioase ale lucrării lui Hristos

și nu le-a primit încă prin credință, și de aceea nu a fost încă pecetluit cu Duhul Sfânt – despre un om, a cărui conștiință a fost adusă în lumina lui Dumnezeu și care acum este plin de râvnă pentru cerințele sfinte și drepte ale lui Dumnezeu, dar care nu are putere să le împlinească.

S-ar putea probabil replica: pe un astfel de om nu-l putem numi că *s-a întors la Dumnezeu!* Nu, în sensul în care suntem obișnuiți să vorbim despre un om care s-a întors la Dumnezeu, nu. Când spunem: „acela și acela s-a întors la Dumnezeu“, prin aceasta noi înțelegem: el este un om mântuit și el este conștient de mântuirea și filiațiunea lui la Dumnezeu. Dar Scriptura nu vorbește așa: întoarcerea la Dumnezeu este potrivit Scripturii o întoarcere înapoi, dar nu este mântuirea conștientă. Fiul pierdut s-a întors înapoi, atunci când s-a sculat, ca să se ducă la tatăl său și să-i zică: »Am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta. Nu mai sunt demn, etc.«. Dar el voia să devină un „argat“. Dar el nu știa vă tatăl este *de partea lui*, cu toată viața tristă care stătea înapoia lui, și, că atunci când îl va primi, îl va putea primi numai ca „fiu“ în casa sa. El a cunoscut primirea lui și iertarea păcatelor lui numai atunci când a stat în brațele tatălui. Între întoarcerea la Dumnezeu sau *trezirea*, așa cum obișnuim să spunem, și obținerea certitudinii mântuirii este de cele mai multe ori (nu totdeauna) o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp. Despre un astfel de timp vorbește apostolul, sau mai exact spus, despre timpul trăit de un om trezit cu *adevărat*, adică nu numai mișcat în simțurile sale, ci *întors înapoi* de pe căile pe care a mers până acum. Din momentul când s-a înțeles acest lucru, greutatea mari din capitolul nostru se înlătură de la sine.

Dar s-ar mai putea replica: nu au avut parte mulți creștini adevărați, tineri și bătrâni, care au fost pe deplin siguri de mântuirea lor, de experiențele descrise în Romani 7? Nu au avut *cei mai mulți* dintre noi parte de așa ceva? Răspunsul la întrebare trebuie să fie afirmativ, dar numai din simplul motiv, deoarece ca urmare a înclinațiilor inextermabile ale inimii noastre cei mai mulți dintre noi se lasă învățați numai pe aceste căi dureroase. Se știe și se mărturisește, că ai murit în Hristos și cu Hristos, dar cu toate acestea nu ești eliberat, ci faci ca și cum ai trăi în starea veche și ca și cum ne-am putea aștepta la ceva bun din partea firii. Totodată, mulți se lasă călăuziți de gândul, că așa cum Romani 7 urmează după capitolul 5 și 6, tot așa și experiențele descrise în capitolul 7 trebuie să urmeze după îndreptățire (capitolul 5) și eliberare (capitolul 6). Așa consideră ei cele spuse în acest capitol și de aceea spun că este o succesiune divină. Dar această concluzie este greșită. Cu capitolul 7 este ca și cu Legea, care »s-a adăugat« pentru ca să atingă un anumit scop. Aceste concluzii derutează pe unele suflete sincere, dar care nu sunt consolidate în adevăr. Prin faptul că nu trăiesc, așa cum își doresc cu plăcere și cum Dumnezeu pe drept așteaptă de la ele, încep să se îndoiască și să se întrebe dacă nu cumva sunt fățarnici, dacă nu cumva s-au înșelat, și nici nu sunt întoarse la Dumnezeu. Având dorința sinceră de a fi altfel, și nu rareori învățați așa și de alții, că aceasta ar fi calea cea bună, părăsesc fundamentul harului și se mută pe cel al Legii, și fac acum totul dependent de *faptele lor* și de ceea ce sunt înaintea lui Dumnezeu *prin ei înșiși*. Cine a înțeles *cu adevărat* învățătura din Romani 5 și 6, nu va ajunge ușor în pericolul de a face eforturi inutile, ca prin propria putere să obțină o neprihănire după voia lui Dumnezeu. Un astfel de suflet știe, că trupul păcatului a murit, că harul domnește prin Isus Hristos și a fost eliberat de ceea ce odinioară îl ținea legat.

Încă un lucru: am spus deja, că numai un om care *a fost* în starea dureroasă din capitolul 7, dar care acum este în afara ei, poate s-o descrie așa cum este ea prezentată aici. S-a mai spus, că este imposibil ca cineva, care mai este încă în mlaștină, să vorbească cu atâta liniște, așa cum se vede aici. Sub influența sentimentului îngrozitor, că se scufundă și nu are nicio șansă de salvare, el nu poate decât numai să strige după ajutor. Orice efort este inutil, orice mișcare face ca situația să se înrăutățească și mai mult. Dacă își ridică un picior, ca să-l pună pe loc tare, alunecă tot mai adânc cu celălalt. Strigătul lui de deznădejde: »O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi?« este ușor de înțeles.

Să mai observăm, că în acest capitol nu este vorba nici de *har*, și nici de *Hristos*, și nici măcar de *Duhul Sfânt*, ci numai de *Lege*, de *puterea păcatului*, de *neputința și stricăciunea firii*, și de *eforturile inutile* de a ieși din situația jalnică, în care se află. Hristos este amintit în ultimele versete, după ce răsună strigătul de deznădejde, ca fiind singura salvare și singurul loc de scăpare

Studiu asupra Epistolei către Romani – R. Brockhaus

pentru captivul deznădăjduit, aflat sub legea păcatului și a morții. El este singurul, dar și arhisuficientul răspuns la întrebarea: »Cine mă va izbăvi?«